

Arrest

nr. 192 002 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 waarbij er geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan zijn verzoek om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst, aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2017 met referentienummer 69858.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaten F. SCHEERLINCK en E. BAELE verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 maart 2006 komt de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, België binnen en op 16 maart 2006 wordt hij te Antwerpen, district Deurne, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 19 mei 2006.

1.2. Op 2 mei 2007 wordt aan de verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) voor onbeperkte duur afgegeven.

1.3. Op 5 november 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging. Op 13 maart 2008 wordt de aanvraag verworpen (bijlage 17).

1.4. Op 5 april 2012 wordt de verzoeker ambtelijk geschrapt en op 30 januari 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen of zijn gemachtigde om deze reden tot de afneming van het BIVR (bijlage 37).

1.5. Op 30 januari 2014 vraagt de verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Op 7 april 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat er geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan dit verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Betrokkene werd op 05.04.2012 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister. De B-kaart van meneer is verstreken sinds 27.01.2014.

Op 30.01.2014 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel meer dan drie maanden in verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Op basis van de reisstempels in zijn voorgelegde Albanese paspoort met nummer BG (...) (afgeleverd op 30.08.2010) dient te worden vastgesteld dat betrokkene het Rijk sinds het verstrijken van zijn B-kaart effectief heeft verlaten. Zo zijn er onder andere andere vertrekstempels terug te vinden vanuit Brussel-nationaal (Zaventem) op 14.04.2014 , 02.12.2015 en 11.01.2016. Bij zijn terugkeer was betrokkene dus niet meer in het bezit van een geldige verblijfstitel. De B-kaart was verstreken sinds 27.01.2014.

Gezien betrokkene niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning bij terugkeer komt betrokkene niet in aanmerking voor het in artikel 19§1 van de wet van 15.12.1980 bedoelde recht op terugkeer. Betrokkene kan niet meer in zijn vorige administratieve toestand worden geplaatst en is niet langer gemachtigd om in het Rijk te verblijven.

*Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.
(...)"*

1.6. Op 16 mei 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.7. Op 17 mei 2017 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Tirana (Albanië).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de redelijke termijn, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"b.1 Verzoeker heeft op 30.01.2014 een aanvraag ingediend om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek heeft verricht in het najaar van 2016 tot het bijbrengen van stukken waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet meer dan één jaar het land heeft verlaten in de periode van 2013 – 2015.

Dat de raadsman van verzoeker dienvolgens op 31 oktober 2016 een schrijven heeft gericht aan de desbetreffende dienst met de stukken die werden opgevraagd.

Er werd een bijkomend schrijven gericht op 27 maart 2017 aan de desbetreffende dienst met nieuwe stukken.

Dat aan verzoeker een B--kaart werd afgeleverd op datum van 27.01.2009.

Dat verzoeker sinds 2014 in een rechtsonzekere situatie heeft geleefd aangezien hij pas op 19.04.2017 kennis krijgt van de beslissing die genomen werd op 07.04.2017.

Dit betekent meer dan drie jaar na zijn aanvraag die thans weinig complex is.

b.2 De overheid die een beslissing dient te nemen, hoort dit te doen binnen een redelijke termijn. De wet voorziet immers geen beslissingstermijn waarvan overschrijding een gevolg heeft.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de overheid een beslissing hoort te nemen binnen een redelijke termijn. De overheid heeft de verplichting om de rechtsonderhorige niet te lang in een rechtsonzekere situatie te laten. Desgevallend kan de rechtsonderhorige die een rechtstreeks en persoonlijk belang heeft de schending van dit algemeen rechtsbeginsel inroepen voor de rechtbank.

Wat een redelijke termijn is waarbinnen een beslissing dient genomen te worden hangt af van dossier tot dossier en rekening houdende met de complexiteit, de urgentie en het gedrag van de rechtsonderhorige.

b.3 Verzoeker heeft het raden waarom de behandelingstermijn dermate lang was.

Door het verzoek om bijkomende stukken bij te brengen werd verzoeker lange tijd in de waan gelaten en verkeerde hij in een rechtsonzekere situatie waarbij hij de hoop koesterde dat zijn verzoek zou worden ingewilligd.

De aanvraag van verzoeker is weinig complex en verantwoordt geenszins een behandeling van drie jaar.

De stukken die werden bijgebracht was op uitdrukkelijk verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In deze omstandigheden meent verzoeker dat de overheid het heeft nagelaten een beslissing te treffen binnen een redelijke termijn.

b.4 Dat wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling buitengewoon nadelig voor verzoeker en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

De Raad van State heeft in haar rechtspraak het redelijkheidsbeginsel ontwikkeld dat zegt dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid dient het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.¹ Volgens de rechtspraak van de Raad van State vereist de redelijkheid dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen.² Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

De rechter zal bij het nagaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot feiten waarop de beslissing is gebaseerd sanctioneren.³ Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.⁴

Verweerder gaat aan alle deze principes voorbij. De beslissing van verwerende partij is buiten proportie in vergelijking met het leed dat dit voor verzoeker met zich meebrengt.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de redelijke termijn, van artikel 62 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de behandelingstermijn van 3 jaar onredelijk lang is en dat, door nog bijkomende stukken op te vragen – die ook bijgebracht werden –, hij in de waan werd gelaten dat zijn verzoek tot herinschrijving zou worden ingewilligd.

*De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 19 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”*

Een vreemdeling die het land verlaat en die aanspraak wilt kunnen maken op zijn recht op terugkeer moet dan ook beschikken over een verblijfsvergunning, wil hij zijn recht op terugkeer willen laten gelden.

Uit de stukken die door de verzoekende partij werden bijgebracht blijkt dat verzoeker sinds het verstrijken van zijn B-kaart (i.e. het verstrijken van zijn verblijfsvergunning op 27.01.2014) op 14.04.204, 02.12.2015 en 11.01.2016 het land heeft verlaten en dat hij telkenmale is teruggekeerd zonder te beschikken over een verblijfsrecht.

In die omstandigheden, namelijk doordat verzoeker bij zijn terugkeer niet beschikte over een geldige verblijfsvergunning, kon het bestuur niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 19 § 1 (eerste lid) van de Vreemdelingenwet.

Doordat verzoeker zijn recht op terugkeer heeft verloren, kan hij niet in zijn oorspronkelijke toestand worden geplaatst, i.e. heringeschreven worden in het vreemdelingenregister.

De verwerende partij uit weliswaar kritiek op de behandelingsduur en zij meent dat er bepaalde verwachtingen werden gecreëerd door het Bestuur, maar desondanks weerlegt zij de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet.

Evenmin ontkent verzoeker (en kan hij ook niet ontkennen) dat hij zijn recht op terugkeer heeft verloren of dat hij niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van de redelijke termijn betreft, wenst verwerende partij op te merken dat de Vreemdelingenwet geen specifieke termijn voorziet waarbinnen de kwestieuze aanvraag moet behandeld worden. Daarenboven en in iedere hypothese heeft verzoeker geen belang met het inroepen van de schending van de redelijke termijn en met het gegeven dat verzoeker veel eerder kennis zou hebben gekregen van de negatieve beslissing. Ten andere doet een eventuele schending van de redelijke termijn ook geen verblijfsrecht ontstaan in hoofde van de aanvrager.

In dat opzicht kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak:

• R.v.V. nr. 185 708 van 21 april 2017

In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben

onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Tot slot benadrukt verzoeker dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van het creëren van zgn. “rechtmatige verwachtingen” wanneer de aanvrager duidelijk niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om zijn recht op terugkeer te laten gelden.

Bovendien en louter ten overvloede moet opgemerkt worden dat de in- en uitreisstempel in het paspoort van de verzoekende partij pas op 31.10.2016 werden overgemaakt door de raadsman van verzoeker, zodat daaromtrent ook niet eerder een beslissing kon genomen worden.

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de middelen die verzoeker opwerpt, de rechtmatigheid van de bestreden beslissing niet doet wankelen.

De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de “algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur” en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Hij laat hierbij *in concreto* gelden dat hij op 30 januari 2014 een aanvraag heeft ingediend om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst en stelt dat “de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek heeft verricht in het najaar van 2016 tot het bijbrengen van stukken waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet meer dan één jaar het land heeft verlaten in de periode van 2013 – 2015”, waarop zijn raadsman op 31 oktober 2016 en op 27 maart 2017 stukken heeft overgemaakt aan de bevoegde dienst van de verwerende partij, die pas op 7 april 2017 een beslissing neemt waarvan hij op 19 april 2017 in kennis wordt gesteld. Aldus betoogt hij dat hij sinds 2014 meer dan drie jaar in een rechtsonzekere situatie heeft geleefd voor een aanvraag die nochtans weinig complex is en dat hij hierbij de hoop koesterde dat zijn verzoek zou worden ingewilligd.

Het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, moet *in concreto* gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken om met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling.

Te dezen werd de verzoeker op 5 april 2012 ambtelijk geschrapt uit het vreemdelingenregister en verzocht hij op 30 januari 2014 om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris per schrijven van 3 februari 2014 aan de burgemeester van de stad Antwerpen heeft gevraagd om de verzoeker uit te nodigen om bewijzen over te maken van zijn aanwezigheid in België voor de periode van 5 augustus 2011 tot 24 januari 2014 en dat de gemachtigde, nadat de verzoeker een brief van N.N. en M.M. van 12 februari 2014 had overgemaakt, per schrijven van 20 mei 2014 aan de burgemeester van de stad Antwerpen opnieuw heeft gevraagd de verzoeker uit te nodigen bewijzen over te maken van zijn aanwezigheid in België voor de periode van 5 augustus 2011 tot 24 januari 2014. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de raadsman van de verzoeker pas op 18 oktober 2016 en op

31 oktober 2016 verschillende bewijsstukken heeft overgemaakt. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris per schrijven van 24 januari 2017 aan de burgemeester van de stad Antwerpen de instructie heeft gegeven om de verzoeker uit te nodigen om een duidelijke kleurenscaan van het volledige paspoort met alle in- en uitreisstempels duidelijk leesbaar over te maken en dat de gemachtigde van de stad Antwerpen de door de verzoeker op 27 maart 2017 overgelegde stukken op 30 maart 2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt. Hoewel een termijn van meer dan drie jaar voor het nemen van de bestreden beslissing weliswaar lang is, kan gelet op het voorgaande niet worden gesteld dat *in casu* de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Bovendien zou zelfs indien zou worden aangenomen dat te dezen de redelijke termijn overschreden werd, moeten worden vastgesteld dat de verzoeker er geen belang bij heeft om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over de door de verzoeker ingediende aanvraag zal immers noodzakelijkerwijze van een nog latere datum zijn. Mocht dus de bestreden beslissing onwettig zijn omdat ze te laat is, dan zou dat *a fortiori* gelden voor de beslissing die, na een eventuele nietigverklaring, nog moet worden genomen. Een vernietiging op die grond wijst met andere woorden uit dat er niet op wettige wijze nog een uitspraak over de door de verzoeker ingediende aanvraag kan worden gedaan (cf. RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de overschrijding van de redelijke termijn voor de verzoeker geen recht zou openen om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist dat er geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan het verzoek van de verzoeker om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing "*buiten proportie (is) in vergelijking met het leed dat dit voor verzoeker met zich meebrengt*", maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde, van wie niet wordt betwist dat hij enkel gebruik heeft gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden, op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN